

Νόμιμη διαταγή κατεδάφισης αυθαιρέτης κατασκευής σε ιδιωτική αναδασωτέα έκταση

Πρόεδρος: Ν. Ρόζος

Εισηγητής: Δ. Σκούφαλος

Προϋπόθεση για τη νομιμότητα διαταγής κατεδάφισης αυθαιρέτου κτίσματος είναι, μεταξύ άλλων, η διαπίστωση της ανέγερσης του εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας έκτασης. Η σχετική κρίση της Διοίκησης πρέπει, εν όψει των συνεπειών της, να είναι πλήρως αιτιολογημένη, η αιτιολογία δε αυτή μπορεί να προκύπτει και από τα στοιχεία του φακέλου.

Η κλήτευση του φερόμενου ως κυρίου οικοδομής που κατασκευάστηκε αυθαίρετα εντός δάσους, πριν από την έκδοση της περί κατεδαφισέως της απόφασης αποσκοπεί στην παροχή σ' αυτόν της δυνατότητας να εκθέσει τις απόψεις του και αποτελεί, ενόψει του λόγου που την δικαιολογεί και των συνεπειών της τελευταίας αυτής απόφασης, ουσιώδη τύπο της οικείας διαδικασίας, η μη τήρηση ή η πλημμελής τήρηση του οποίου συνεπάγεται ακυρότητα της απόφασης περί κατεδαφισέως. Εφόσον δε η τήρηση του ουσιώδους αυτού τύπου προβλέπεται ευθέως από τον νόμο, είναι άνευ σημασίας αν η προηγούμενη κλήτευση του ενδιαφερομένου προς παροχή εξηγήσεων θα ήταν, εν προκειμένω, αναγκαία και βάσει των ορισμών του άρθρου 20 παρ. 2 του Συντάγματος.

Τυχόν πλημμέλειες ως προς τη βεβαίωση της πιστοποίησης της ακρίβειας στο αντίγραφο που κοινοποιήθηκε στον διοικούμενο δεν καθιστούσαν άνευ ετέρου άκυρη την προσβαλλόμενη πράξη, αλλά θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να επιδράσουν στην έναρξη της προθεσμίας άσκησης αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής.

Το γεγονός ότι το όργανο που υπογράφει την πρόσκληση, δεν ταυτίζεται με το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, δεν συνεπάγεται παράβαση του προαναφερόμενου ουσιώδους τύπου της διαδικασίας αφού, πάντως, ο Δασάρχης, ο οποίος είναι αρμόδιος για το χαρακτηρισμό ορισμένης εκτάσεως ως δασικής καθώς και για τη διατύπωση εισηγήσεως για την κήρυξή της ως αναδασωτέας, συμμετέχει στη διαδικασία κατεδάφισης των αυθαιρέτων κτισμάτων εντός δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων. Στο πλαίσιο δε της συμμετοχής του αυτής είναι δυνατόν να προσκαλεί τον ενδιαφερόμενο προς παροχή εξηγήσεων ενόψει της κήρυξης των αυθαιρέτων κτισμάτων ως κατεδαφιστέων, τις εξηγήσεις δε αυτές εναπόκειται περαιτέρω στον οικείο Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας να αξιολογήσει πριν προβεί στην κήρυξη των κτισμάτων ως κατεδαφιστέων.

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς η εξαφάνιση της 626/2004 αποφάσεως της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την

οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως της εφεσιβλήτου κατά της 90/24.2.2003 πράξεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής. Με την τελευταία αυτή πράξη διατάχθηκε η κατεδάφιση αυθαιρέτης κατασκευής, την οποία κατασκεύασε η εφεσίβλητη σε ιδιωτική δασική έκταση στη θέση «Λαπούτσι - Γκράβα - Χαμολιά» του Δήμου Μαρκοπούλου Μεσογαίας.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από το 1044/20.4.2006 απόσπασμα ληξιαρχικής πράξης θανάτου που εξέδωσε η Ληξιαρχος του Δήμου Χαλανδρίου, η εφεσίβλητη Δ. Μ. απεβίωσε στις 30.5.2004, δηλαδή μετά την άσκηση, στις 6.5.2004, της κρινόμενης εφέσεως, και κατέλιπε, μεταξύ άλλων, ως νόμιμο κληρονόμο, σύμφωνα με το 643/2005 πιστοποιητικό κληρονομητηρίου του Πρωτοδικείου Αθηνών, τον σύζυγό της Ζαχαρία Μακράκη, ο οποίος υπέβαλε, με το από 10.12.2012 υπόμνημα προς το Δικαστήριο, δήλωση συνεχίσεως της εκκρεμούς δίκης, κατέθεσε δε το 3163/18.10.2012 γενικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Μ. Σ. προς τον υπογράφοντα το εν λόγω υπόμνημα δικηγόρο Αθηνών Α. Κ.

4. Επειδή, κατά την παρ. 1 του άρθρου 71 του ν. 998/1979 (Α' 289), όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 46 του ν. 2145/1993 (Α' 88), «1. Εργολάβοι, υπεργολάβοι, κατασκευαστές, οι εντολείς τους και κάθε τρίτος που επιχειρεί, άνευ δικαιώματος ... την ανέγερση οποιουδήποτε κτίσματος ή κατασκευάσματος ... ή πραγματοποιεί οποιασδήποτε φύσεως εγκατάσταση εντός δάσους ή δασικής εκτάσεως, δημόσιας ή ιδιωτικής, τιμωρούνται με φυλάκιση ... και με χρηματική ποινή ... », ενώ, κατά την παρ. 2 του αυτού άρθρου 71 του ν. 998/1979, «2. ... Η δασική αρχή διατάσσει και, εν αρνήσει του υποχρέου, εκτελεί άνευ ετέρας διατυπώσεως την κατεδάφισιν των κτισμάτων». Εξάλλου, κατά την παρ. 1 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 (Α' 101), του οποίου γίνεται επίκληση στο προοίμιο της προσβληθείσης 90/24.2.2003 πράξεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, «1. Απαγορεύεται η ανέγερση οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσεως εγκαταστάσεων εντός δημοσίων ή ιδιωτικών δασών ή δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων, που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαϊά ... », ενώ, κατά την παρ. 2 του αυτού άρθρου, «2. Ανεγερθείσες ή ανεγειρόμενες οικοδομές, κτίσματα και πάσης φύσεως εγκαταστάσεις στις ανωτέρω εκτάσεις κατεδαφίζονται υποχρεωτικά κατόπιν αποφάσεως του οικείου νομάρχη από την τεχνική υπηρεσία της νομαρχίας με την συνδρομή της δασικής υπηρεσίας ... ». Τέλος, κατά την παρ. 3 του αυτού άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, «3. Η απόφαση περί κατεδαφισέως εκδίδεται μετά από κλήτευση προ δύο (2)

τουλάχιστον εργασιών ημερών, του φερομένου ως κυρίου ή νομέα ή κατόχου ή του εργολάβου της οικοδομής, του κτίσματος ή της εγκαταστάσεως. Η κλήτευση αυτή ενεργείται κατά τις διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας. Αν τα παραπάνω πρόσωπα είναι άγνωστα ή άγνωστης διαμονής, η κλήση τοιχοκολλάται στην είσοδο του κτίσματος. Κατά της αποφάσεως του νομάρχη [και ήδη του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας] περί κατεδαφίσεως επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου ...», ενώ, κατά την παρ. 6 του αυτού άρθρου, «6. Οι προηγούμενες παράγραφοι 2 έως και 5 εφαρμόζονται αναλόγως και για περιπτώσεις κατεδάφισης κτιρίων ή εγκαταστάσεων, που προβλέπονται στην παρ. 2 του άρθρου 71 του Ν. 998/1979».

5. Επειδή, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, προϋπόθεση για τη νομιμότητα διαταγής κατεδαφίσεως αυθαιρέτου κτίσματος είναι, μεταξύ άλλων, η διαπίστωση της ανεγέρσεως του εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας εκτάσεως. Η σχετική κρίση της Διοικήσεως πρέπει, εν όψει των συνεπειών της, να είναι πλήρως αιτιολογημένη, η αιτιολογία δε αυτή μπορεί να προκύπτει και από τα στοιχεία του φακέλου. Εξάλλου, η ειδικώς προβλεπόμενη και λεπτομερώς ρυθμιζόμενη από την παρ. 3 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 κλήτευση του φερομένου ως κυρίου οικοδομής, που κατασκευάσθηκε αυθαιρέτως εντός δάσους, πριν από την έκδοση της περί κατεδαφίσεως της αποφάσεως, αποσκοπεί στην παροχή σ' αυτόν της δυνατότητας να εκθέσει τις επί του θέματος απόψεις του και αποτελεί, ενόψει του λόγου που την δικαιολογεί και των συνεπειών της τελευταίας αυτής αποφάσεως, ουσιώδη τύπο της οικείας διαδικασίας, η μη τήρηση ή η πλημμελής τήρηση του οποίου συνεπάγεται ακυρότητα της αποφάσεως περί κατεδαφίσεως. Εφόσον δε η τήρηση του ουσιώδους αυτού τύπου προβλέπεται ευθέως από τον νόμο, είναι άνευ σημασίας αν η προηγούμενη κλήτευση του ενδιαφερομένου προς παροχή εξηγήσεων θα ήταν, εν προκειμένω, αναγκαία και βάσει των ορισμών του άρθρου 20 παρ. 2 του Συντάγματος (Σ.τ.Ε. 877/2010 κ.ά.).

6. Επειδή, κατά τα εκτιθέμενα στην από 1.12.1993 έκθεση αυτοψίας του Δασονόμου Μαρκοπούλου Π. Κ., η εφεσίβλητη, κατά το χρονικό διάστημα Οκτωβρίου του έτους 1993, προέβη στην εκχέρσωση ιδιωτικού δάσους χαλεπίου πεύκης εμβαδού 114 τ.μ. και στην ανέγερση αυθαιρέτου κτίσματος διαστάσεων 9 επί 7,5 μ. επί έξι υποστυλωμάτων και βάσεως στη θέση «Λαπούτσι-Γκράβα-Χαμολιά» της περιφέρειας του Δήμου Μαρκοπούλου. Η καταληφθείσα έκταση, η οποία έχει έδαφος ασβεστολιθικό, κλίση 40% και έκθεση βόρεια, ανήκει στην Συνεταιριστική Οινοβιομηχανία «Μ», καλυπτόταν, πριν από την κατάληψή της, από χαλέπιο πεύκη συνορεύει δε ανατολικά, δυτικά και νότια με ιδιωτικό δάσος χαλεπίου πεύκης και στα βόρεια με αγροτικό-δασικό δρόμο και ιδιωτικό δάσος χαλεπίου πεύκης. Ακολούθως, με την 532/14.4.1994 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής (Δ' 455/11.5.1994), η επίδικη έκταση, όπως απεικονίζεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του Δασονόμου Μαρκοπούλου Π. Κ.,

το οποίο δημοσιεύθηκε στην Ε.τ.Κ. με την εν λόγω νομαρχιακή απόφαση, κηρύχθηκε αναδασωτέα. Κατά της αποφάσεως αναδασώσεως η εφεσίβλητη άσκησε αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, από την οποία, όμως, υπέβαλε παραίτηση (βλ. το από 2068/2002 πρακτικό παραίτησεως). Επακολούθησε η έκδοση της 90/24.2.2003 πράξεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, με την οποία, κατόπιν της 7848/21.12.1993 προσκλήσεως για κατεδάφιση, διατάχθηκε η απομάκρυνση των ως άνω αυθαιρέτων κατασκευών. Περαιτέρω, αίτηση ακυρώσεως της εφεσιβλήτου κατά της ανωτέρω 90/24.2.2003 πράξεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής έγινε δεκτή με την εφεσιβαλόμενη 626/2004 απόφαση της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, κριθέντος ότι ήταν βάσιμος ο προσβαλλόμενος λόγος και ότι η εν λόγω πράξη δεν έφερε την υπογραφή του οργάνου που την εξέδωσε, δηλαδή του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, της ελλείψεως αυτής μη καλυπτομένης από την απλή αναγραφή του ονόματος αυτού.

7. Επειδή, η κρίση αυτή της εκκαλούμενης είναι εσφαλμένη, διότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, το ακριβές αντίγραφο της πράξεως κατεδαφίσεως που προσκομίσθηκε ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου φέρει τα απαιτούμενα για την απόδειξη της εκδόσεώς του στοιχεία, δηλαδή τον τίτλο της υπηρεσίας, τον αριθμό πρωτοκόλλου και την ημερομηνία εκδόσεώς του, το όνομα, το επώνυμο και την ιδιότητα των διοικητικού οργάνου που το εξέδωσε και, τέλος, το ονοματεπώνυμο του υπαλλήλου που βεβαιώνει την ακρίβεια των ανωτέρω στοιχείων, την ημερομηνία της βεβαιώσεως και τη σφραγίδα της υπηρεσίας καθώς και την ένδειξη «ακριβές αντίγραφο», η έννοια της οποίας προϋποθέτει την υπογραφή του πρωτοτύπου εγγράφου από το αρμόδιο όργανο (βλ. Σ.τ.Ε. 2888/2012). Εξάλλου, τυχόν πλημμέλειες ως προς την βεβαίωση της πιστοποιήσεως της ακρίβειας στο αντίγραφο που κοινοποιήθηκε στην εφεσίβλητο δεν καθιστούσαν άνευ ετέρου άκυρη την προσβαλλόμενη πράξη, αλλά θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να επιδράσουν στην έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής (Σ.τ.Ε. 2404/2009). Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση, που έκρινε τα αντίθετα, πρέπει να εξαφανισθεί για τον βάσιμο σχετικό προβαλλόμενο λόγο εφέσεως, να εξετασθεί δε, περαιτέρω, κατ' άρθρο 64 του π.δ/τος 18/1989, η αίτηση ακυρώσεως, προκειμένου να κριθεί αν προβάλλονται βασίμως με αυτήν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως.

8. Επειδή, προβάλλεται ότι η 7848/21.12.1993 πρόσκληση προς κατεδάφιση αποτελεί διαταγή της διοικητικής αρχής προς την αιτούσα να προβεί σε ορισμένη ενέργεια και δεν παρείχε στην ίδια τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις του ενόψει της επικείμενης, βλαπτικής για τα συμφέροντά της, πράξεως κατεδαφίσεως, και ότι, συνεπώς, η πρόσκληση αυτή δεν πληροί τις προϋποθέσεις της προηγούμενης κλήσεως σε ακρόαση, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος και το άρθρο 6 του Κώδικα Διοικητικής

Διαδικασίας (ν. 2690/1999, Α' 45). Ο λόγος είναι αβάσιμος, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην πέμπτη σκέψη, διότι, κατά τα παγίως κριθέντα (Σ.τ.Ε. 1942/2008 κ.ά.), η προβλεπόμενη από το άρθρο 114 παρ. 3 του ν. 1892/1990, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 45 παρ. 1 του ν. 2145/1993, κλήτευση του ενδιαφερομένου, η οποία αποτελεί ουσιαστικό τύπο της διαδικασίας, δεν αποτελεί, πάντως, απλή διαταγή προς κατεδάφιση των αυθαιρέτων κατασκευών, αλλά και πρόσκληση για να εκθέσει τις απόψεις του, στην προκειμένη δε περίπτωση, όπως προκύπτει από την έκθεση επιδόσεως του Δασοφύλακα Ν. Β., η 7848/21.12.1993 πρόσκληση προς κατεδάφιση επιδόθηκε νομοτύπως στην αιτούσα στις 9.10.2002.

9. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη κατεδάφισης υπήρξε πλημμελής για το λόγο ότι η προηγηθείσα αυτής 7848/21.12.1993 πρόσκληση προς κατεδάφιση υπογραφόταν από το Δασάρχη Πεντέλης αντί του ίδιου του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, ο οποίος εξέδωσε την 90/24.2.2003 απόφαση κατεδάφισης των αυθαιρέτων κατασκευών της αιτούσας. Το γεγονός, όμως, ότι το όργανο που υπογράφει την ως άνω πρόσκληση, δεν ταυτίζεται με το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, δεν συνεπάγεται παράβαση του προαναφερόμενου ουσιαστικού τύπου της διαδικασίας αφού, πάντως, ο Δασάρχης, ο οποίος είναι αρμόδιος για το χαρακτηρισμό ορισμένης εκτάσεως ως δασικής (άρθρο 14 του ν. 998/1989), καθώς και για τη διατύπωση εισηγήσεως για την κήρυξη της ως αναδασωτέας (άρθρο 41 παρ. 3 του ν. 998/1979), συμμετέχει στη διαδικασία κατεδάφισης των αυθαιρέτων κτισμάτων εντός δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων κατά τη ρητή πρόβλεψη του παρατιθέμενου στη σκέψη 4 του άρθρου 114 παρ. 2 του ν. 1892/1990, στα πλαίσια δε της συμμετοχής του αυτής είναι δυνατόν να προσκαλεί τον ενδιαφερόμενο προς παροχή εξηγήσεων ενόψει της κηρύξεως των αυθαιρέτων κτισμάτων ως κατεδαφιστέων, τις εξηγήσεις δε αυτές εναπόκειται περαιτέρω στον οικείο Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας να αξιολογήσει πριν προβεί στην κήρυξη των κτισμάτων ως κατεδαφιστέων (βλ. Σ.τ.Ε. 1942/2008 κ.ά.).

10. Επειδή, ο λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η ανωτέρω 7848/21.12.1993 πρόσκληση είναι πλημμελής διότι δεν φέρει την υπογραφή του οργάνου που διατελούσε Δασάρχης Πεντέλης κατά το χρόνο εκδόσεως της 90/24.2.2003 πράξεως κατεδάφισης αλλά του οργάνου που διατέλεσε Δασάρχης Πεντέλης προ δεκαετίας, είναι αβάσιμος δεδομένου ότι δεν απαιτείται από το νόμο ο φορέας του οργάνου που εξέδωσε την πρόσκληση να συμπίπτει με τον φορέα του αυτού οργάνου κατά την έκδοση της πράξεως κατεδάφισης. Εξάλλου, ο λόγος αυτός, εάν έχει την έννοια ότι παρήλθε μη εύλογο χρονικό διάστημα από την έκδοση της κλητεύσεως (21.12.1993) μέχρι την έκδοση της προσβαλλόμενης πράξεως κατεδάφισης (24.2.2003), είναι απορριπτός ως αβάσιμος διότι η αιτούσα δεν προβάλλει ούτε από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι μεταβλήθηκαν τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην έκδοση

της προσβαλλόμενης και επί των οποίων κλήθηκε να παράσχει τις εξηγήσεις της (πρβλ. Σ.τ.Ε. 5378/2012).

11. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη κατεδάφισης είναι ακυρωτέα διότι τα σκαριφήματα που την συνοδεύουν δεν έχουν συνταχθεί από τα αρμόδια όργανα και δεν προσδιορίζουν με ακρίβεια την ταυτότητα της επίδικης εκτάσεως και των ανεγερθεισών κατασκευών. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτός ως αβάσιμος διότι από το τοπογραφικό διάγραμμα (κλίμακα 1:100), το οποίο συντάχθηκε από τον διενεργήσαντα την αυτοψία αρμόδιο Δασονόμο Μαρκοπούλου Π. Κανελλόπουλο, καθώς και το οικείο απόσπασμα πινακίδας της Γ.Υ.Σ. (κλίμακα 1:5000), προκύπτουν, όπως ειδικότερα εκτίθεται στην έκτη σκέψη, η γεωγραφική θέση, το εμβαδόν, ο προσανατολισμός και τα όρια της εκτάσεως καθώς και η περιγραφή των αυθαιρέτων κατασκευών (Σ.τ.Ε. 171/2003).

12. Επειδή, κατά την αιτούσα, η επίδικη έκταση αποτελεί τμήμα του αγροκτήματος Βραώνος, το οποίο, κατόπιν εγκρίσεων του Γενικού Εκκλησιαστικού Ταμείου και του Συμβουλίου Εποικισμού, πωλήθηκε από την Ιερά Μονή Πεντέλης στον Αναγκαστικό Συνεταιρισμό Μαρκοπούλου Αττικής «ΜΑΡΚΟ» με σκοπό την αποκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών, ακολούθως δε περιήλθε, λόγω πωλήσεως από τον εν λόγω Συνεταιρισμό, στην αιτούσα Δ. Μ. δυνάμει του 18640/1978 συμβολαιογραφικού εγγράφου του Συμβολαιογράφου Κρωπίας Α. Α. Εν όψει τούτων, προβάλλεται, κατ' επίκληση των διατάξεων της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του ν. 3147/2003 (Α' 135/5.6.2003), με την οποία αντικαταστάθηκε η παράγραφος 3 του άρθρου 15 του ν. 1734/1987 (Α' 189), της παραγράφου 7 του ανωτέρω άρθρου 1 καθώς και της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του εν λόγω ν. 3147/2003, ότι η επίδικη έκταση φέρει εποικιστικό χαρακτήρα και υπάγεται στην αγροτική νομοθεσία. Ο λόγος, όμως, αυτός, ανεξαρτήτως της συνταγματικότητας των ανωτέρω διατάξεων καθώς και της εννοίας που επιχειρεί να προσδώσει σε αυτές η αιτούσα, είναι απορριπτός ως αλυσιτελής διότι, προεχόντως, οι διατάξεις αυτές δεν ίσχυαν, κατά το χρόνο εκδόσεως της προσβαλλόμενης 90/24.2.2003 πράξεως κατεδάφισης (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1672/2007, 1104/2006, 4456/2005).

13. Επειδή, κατά τα εκτιθέμενα στην έκτη σκέψη, η επίδικη έκταση, κηρύχθηκε αναδασωτέα με την 532/14.4.1994 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής (Δ' 455/11.5.1994), η οποία δεν προβάλλεται ούτε προκύπτει ότι είχε ανακληθεί ή ακυρωθεί, όπως δε ειδικότερα εκτίθεται στη ενδέκατη σκέψη, η ταυτότητα της εν λόγω εκτάσεως και των ανεγερθεισών κατασκευών προκύπτει σαφώς από το οικείο τοπογραφικό διάγραμμα του Δασονόμου Μαρκοπούλου Π. Κ. καθώς και το απόσπασμα πινακίδας της Γ.Υ.Σ., τα οποία συνοδεύουν την προσβαλλόμενη πράξη κατεδάφισης και δημοσιεύθηκαν με την απόφαση αναδασώσεως στο ανωτέρω Φ.Ε.Κ. Εν όψει τούτων, ο λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η επίδικη έκταση δεν κηρύχθηκε αναδασωτέα, είναι απορριπτός ως αβάσιμος, ο δε λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι δεν πληρούνται οι

προϋποθέσεις περί χαρακτηρισμού της εκτάσεως ως δάσους ή δασικής κατ' άρθρο 3 του ν. 998/1979, είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, δεδομένου ότι οι διατάξεις, κατ' εφαρμογή των οποίων εκδόθηκε η προσβαλλόμενη πράξη κατεδαφίσεως προβλέπουν ρητώς ότι το προβλεπόμενο από αυτές μέτρο της κατεδαφίσεως αυθαιρέτων κατασκευών εφαρμόζεται και επί αναδασωτέων εκτάσεων (Σ.τ.Ε. 4459/2005).

14. Επειδή, οι λόγοι ακυρώσεως που στρέφονται κατά της πράξεως αναδασώσεως πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι διότι στρέφονται κατά ατομικής διοικητικής

πράξεως που δεν μπορεί να ελεγχθεί παρεπιπτόντως (Σ.τ.Ε. 4446/2009 κ.ά.).

15. Επειδή, τέλος, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που δεν περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως αλλά προβάλλονται το πρώτον είτε με το από 31.10.2003 υπόμνημα της αιτούσας ενώπιον της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών είτε με το από 10.12.2012 υπόμνημα του κληρονόμου της αιτούσας Ζ.Μ. ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.